

[Henning Andersen]

ændringer blandt ansatte i den offentlige sektor, blandt politikere og ikke mindst hos alle os, der er brugere af den service og de ydelser, som den offentlige sektor tilbyder. Opmærksomheden over for, om kvaliteten og pris står mål med hinanden, om arbejdet udføres effektivt, om tonen, dvs. forklaringer, begrundelser, anvisninger m.v., fra de offentlige myndigheder er korrekt og god, om en ydelse kunne fås på anden vis uden for det offentlige system, osv., er blevet væsentligt skærpet.

Samtidig er den offentlige sektors ansatte blevet mere opmærksomme på, at de vil have ordentlige og moderne arbejdsvilkår og moderne aflønningsformer, og at den offentlige sektor skal være en spændende og udviklende arbejdsplads.

Politikeres traditionelle fordomme eller vaner med hensyn til, hvilke ydelser den offentlige og den private sektor skal beskæftige sig med, er ligeledes under forandring.

Når vi kan konstatere, at denne udvikling er i gang, er det på tide at formulere nye mål for og krav til den offentlige sektors udvikling frem mod år 2000. I redegørelsen tales der direkte om et systemskifte i den offentlige sektors opgaveløsninger og styringsmekanismer. Det er store, men ikke for store, ord.

I Det Konservative Folkeparti er vi meget glade for og tilfredse med, at det er lykkedes at formulere så konkrete og perspektivrige mål for udviklingen. Vi ser her et opgør med gamle dogmer, en modernisering, som udvisker urimelige og uholdbare skel mellem offentlig og privat virksomhed og service, og muligheder for at tilgodese de medarbejdere, som vi alle ved gør en stor indsats under vanskelige vilkår – egentlig som alle andre, men med den store forskel, at det er nærmest umuligt at give dem råderum til at disponere mere frit og ikke mindst at aflønne dem godt derfor.

Konkurrenceelementet, som ellers har været næsten helt fraværende i den offentlige sektor, har nu også fået en plads og vil efterhånden indgå som element i en helt almindelig dagligdag. Vi går en fremtid i møde med et nyt mønster for løsning af den offentlige sektors opgaver. I redegørelsen er det omtalt under forskellige overskrifter, hvoraf jeg især vil beskæftige mig med et par stykker.

Under overskriften »Markedsmodel for offentlig serviceproduktion« beskrives flere af de

fornyelser, som vi allerede kender noget til. Den offentlige sektor vil ved hjælp af omlægninger i finansiering og ledelse skulle tilbyde borgerne service på en måde, som svarer til den service, borgerne får, når de henvender sig til en privat virksomhed. Målet hermed er at give forbrugerne den bedre og billigere service, som er resultatet, når produktet, dvs. den offentlige service, er underlagt konkurrence, effektivisering og produktudvikling.

Med de moderniseringstanker, som allerede er kommet til udtryk ved dannelse af f.eks. Postgirobanken, omlægning af teleselskaberne osv., er vi allerede forberedt på at omlægge den offentlige sektor til markedsmodellen, men ikke mindst også tilpasse den til de nye vilkår, som følger af dannelse af det indre marked og den deraf følgende konkurrence udefra.

I Det Konservative Folkeparti vil vi ikke privatisere eller danne markedsmodeller blot for privatiseringens skyld. Vi mener, at vi reelt kan opnå meget større kvalitet i de ydelser, som tilbydes borgerne, større tilfredshed hos borgerne og større tilfredshed hos medarbejderne i den offentlige sektor ved at modernisere. I denne sammenhæng ser vi frem til, at ledelses- og i det hele taget arbejdsvilkårene for de ansatte ændres, så der bliver større råderum for selvstændige initiativer og større effekt af den særlige ekstra indsats, som en medarbejder gør for netop at løse sin opgave bedst muligt.

Eventuelle skræmmebilleder vedrørende en omlægning til en privatiseret sundheds- eller uddannelsessektor mener vi at vi helt kan holde uden for denne debat. Det Konservative Folkeparti ser gerne ændringer og f.eks. nye valgmuligheder i sundhedsvæsenet, men det grundlæggende princip om, at der tilbydes gratis sundheds- og uddannelsesydelser til alle, vil vi holde fast i.

Dette princip kan vi sagtens fastholde, selv om vi f.eks. siger, at en opgave skal løses dér, hvor det gøres bedst og billigst for borgerne. Mange ydelser eller delydelser inden for f.eks. udliciteret rengøring i offentlige institutioner er kendte eksempler, som jeg synes er gode. Der vil ikke altid være tale om et enten-eller; muligheden for at undersøge, om en ydelse fås bedre og billigere hos et privat firma, skal være til stede og skal udnyttes i vor offentlige service til borgerne.